

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4632/2020
22.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Данијеле Николић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Страхиња Давидов, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранко Чвокић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1078/17 од 05.12.2018. године, у седници већа одржаној 22.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА се одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1078/17 од 05.12.2018. године, као посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1078/17 од 05.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 4037/14 од 14.11.2016. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде части и угледа исплати износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате (став први и други изреке). Обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 78.600,00 динара (став трећи изреке). Одбијен је тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете од досуђеног износа од 60.000,00 динара до траженог износа од 150.000,00 динара (став четврти изреке).

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 1078/17 од 05.12.2018. године, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду П 4037/14 од 14.11.2016. године и одбијен тужбени захтев, а тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 20.600,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у

интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нема места одлучивању о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној ревизији, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада нематеријалне штете, а тужбени захтев је одбијен због застарелости потраживања накнаде штете, пошто је поводом штетног догађаја против туженог вођен кривични поступак који је обустављен због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења. Образложење побијане пресуде за одлуку о одбијању тужбеног захтева тужиоца не одступа од судске праксе у тумачењу и примени материјалног права – одредби чланова 377. и 376. Закона о облигационим односима, а у складу су са сада установљеним правним схватањима и законски разлози дати за одбијање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Одлуке које је тужилац приложио уз ревизију (сентенца из одлуке Врховног суда Србије Рев 2331/96/1 од 03.07.1996. године и решење Окружног суда у Ваљеву Гж 1299/2004 од 27.09.2004. године) нису доказ о неуједначеној постојећој судској пракси нижестепених судова и ревизијског суда. Из ових разлога применом члана 404. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у споровима мале вредности.

Како је вредност предмета спора испод законом прописаног цензуса за спорове мале вредности, ревизија није дозвољена, при чему није од значаја што је другостепеном пресудом преиначена првостепена пресуда, јер је реч о спору мале вредности, тако да се не примењује одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, по којој је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић